

Preek van pastoor J. van Oss, smm (Schimmert)

Houthem-St. Gerlach, 12 januari 2015, sluiting octaaf 2015, 19.00 uur.

Als je voor iets kiest, geef je iets anders prijs. Je kunt niet voor alles kiezen. Als je voor MVV kiest, laat je Roda vallen. Of wat bijbelser gezegd: Je kunt geen twee heren dienen. Je kunt niet God dienen en de Mammon. Je moet kiezen: het een of het ander. Daarom heeft elke keuze iets pijnlijks. Je laat bij elke keuze iets anders schieten. Dat wordt wel erg duidelijk als ze bij een TV-Quiz laten zien waar je niet voor gekozen hebt. En soms is dat een teleurstelling. Soms, maar niet altijd. Het kan namelijk zijn dat je voor zoiets moois hebt gekozen dat je de hele rest kunt missen.

Het stukje uit het Marcus-Evangelie laat ons zien: dat kiezen voor de Blijde Boodschap zó geweldig is, dat je al het andere niet eens meer ziet. Geloof maar dat die vissers zuinig waren op hun netten. En toch lieten de eerste leerlingen hun netten en hun vader achter om Jezus te volgen.

Waar kozen ze voor? Ze kozen voor de Blijde Boodschap van God. Want die werd door Jezus verkondigd. Wat is de Blijde Boodschap? Inderdaad iets heel geweldigs. Dat God bestaat. Dat die God een vader is. We hebben het gisteren nog in de liturgie gehoord: Dat God bij het Doopsel van Jezus zegt: “Gij zijt mijn Zoon, de welbeminde”. Jezus heeft als mens veel moeten doorstaan. Hij heeft ontgoocheling gekend, angst en lijden. Maar steeds is bij hem dat diepe bewustzijn gebleven: “Ik word bemind door de Vader”.

In alle omstandigheden van het leven durfde Hij zijn lot aan God toe te vertrouwen. In wezen moet Jezus een diep gelukkige mens zijn geweest. Omdat Hij leefde vanuit de zekerheid: “Ik ben door God bemind”. Ik denk dat dit ook de levenshouding is geweest van de sympathieke heilige uit het Geuldal, Sint Gerlachus. Hij heeft ook de duidelijke keuze gemaakt. Hij voelde: Ik ben door God aanvaard. En daarom viel alle luxe en rijkdom en geleerdheid weg uit zijn leven. En werd de verhouding met God zijn hoogste goed. Hij kreeg een andere rijkdom: Rijkdom in soberheid. En zelfs zijn gebed was een rijkdom in soberheid. Elke dag trok St. Gerlach naar de St. Servaas in Maastricht. Hij ging bidden in de crypte van de Heilige. We lezen in zijn leven over de manier van bidden. Een getuigenis van priester Norbertus van de kerk van Heinsberg- hij was in zijn jeugd koorknaap in de St. Servaaskerk:

“Uit nieuwsgierigheid was hij herhaaldelijk tot bij Gerlach genaderd. Wanneer deze in de crypte waar hij in het gebed ter aarde lag”. Hij wilde dan horen wat hij bad en telkens hoorde hij hem deze gebeden herhalen: “Kyrie eleison, Christe eleison, Onze Vader, Wees gegroet Maria”.

Met deze eenvoudige gebeden wist hij zich ten zeerste verbonden met God. Voor St. Gerlach was God iemand van wie je kunt houden, die jou de ruimte geeft om te zijn wie je bent, die voor je opkomt.

En wanneer wij soms moeilijke woorden moeten zoeken om te bidden, houden we dan ons gebed niet ver buiten het leven van alledag? Er was eens een herder, die niet kon bidden. Maar elke dag, voordat hij met zijn schapen uittrok, knielde hij neer in het gras en zei: “Heer God, als anderen mij vragen hun schapen te hoeden, dan laat ik ze daarvoor betalen! Maar als U vee had en U vroeg mij het te hoeden, dan

zou ik dat voor niks doen, omdat ik U graag mag en van U houd!" Zo bad de herder, jaar in jaar uit, elke morgen weer.

Eens kwam een vrome geleerde voorbij en hoorde de herder hardop bidden. Hij riep: "Dwaas, zo mag je niet bidden!" De herder vroeg hem: "Hoe moet het dan wel? Leer het mij dan." Daarop onderwees de vrome geleerde hem enkele diepzinnige gebeden. "In het vervolg moet je zo bidden", zei hij tegen de herder, "Allerhoogste God, die alleen in Uzelf bestaat en die oneindig volmaakt bent, ik aanbid U en zegen U."

Toen de geleerde vertrokken was, vergat de herder alles wat hij van hem gehoord had, geen enkel gebed kon hij zich nog herinneren. Hij bad nu helemaal niet meer. Want ook wat hij gewend was te zeggen bij het bidden, durfde hij nu niet meer te gebruiken, omdat de geleerde het had afgekeurd. Op een nacht kreeg de vrome geleerde een droom. Er werd hem gezegd: "Als je de herder niet vertelt, dat hij weer mag bidden, zoals hij gewend was, dan zal ongeluk jou zeker treffen. Je hebt mij immers beroofd van een mens, die eraan meewerkt dat mijn rijk op deze wereld komt".

In alle vroegte ging de man naar de herder. Hij vroeg hem: "Wat bid je?" De herder antwoordde: "Ik bid niet meer. Ik ben vergeten wat u mij hebt geleerd". Toen zei de man: "Bid maar zoals je gewoon was te doen". En elke dag, voordat hij met zijn schapen uittrok, knielde de herder weer in het gras en bad: "Heer God, als U vee had en mij vroeg het te hoeden, dan zou ik dat voor niks doden, omdat ik U graag mag en van U houd".

De herder kende geen wetten en regels. Hij was alleen bereid het goede te doen. En dat alleen al werd in de hemel als iets goeds beschouwd. Want God verlangt het hart van de mens. Bidden is in relatie blijven met God. Maar relaties: u weet het, daar moet veel aan gedaan worden, willen ze goed blijven. Zo gaat het onder mensen, zo gaat het ook in onze relatie met God. De relatie van Jezus met zijn Vader, daar horen we vandaag over: "Jij bent mijn geliefde Zoon". St. Gerlach wist zich gedragen door God. Hoe is onze relatie met God? Misschien heeft dit octaaf ons dichter bij God gebracht. Ik hoop het voor ons allen.